Η επική ηλιθιότητα της πίστεως

Ο Ιεχωβάς που από όλους τους θεούς που λάτρεψαν οι άνθρωποι, υπήρξε οπωσδήποτε ο πιο φθονερός, ματαιόδοξος, θηριώδης, άδικος, αιμοχαρής και τυρρανικός, ο μεγαλύτερος εχθρός της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και ελευθερίας, έπλασε τον Αδάμ και την Εύα, άγνωστο γιατί, ίσως για να αποκτήσει καινούργιους σκλάβους.

Έθεσε γενναιόδωρα στην διάθεσή τους ολόκληρη την γη, με τους καρπούς της και τα ζώα της, και έθεσε έναν μονάχα φραγμό σε αυτήν την πλήρη απόλαυση: Τους απαγόρευσε ρητά να αγγίξουν τον καρπό του δένδρου της Επιστήμης. Ήθελε να παραμείνει ο άνθρωπος για πάντα κτηνώδες πλάσμα, στερημένο από κάθε αυτοσυνείδηση, αιώνια γονατισμένος μπροστά στον «ζωντανό» Θεό, πλάστη και αφέντη του. Να όμως που πρόβαλε ο Σατάν, ο αιώνιος εξεγερμένος, το πρώτο ατίθασο πνεύμα, ο απελευθερωτής των κόσμων! Κάνει τον άνθρωπο να ντραπεί για την ζωώδη άγνοια και δουλικότητά του και τον χειραφετεί, τον σημαδεύει με την σφραγίδα της ελευθερίας και της υπερηφάνειας, ωθώντας τον στην ανυπακοή και πείθοντάς τον να γευτεί τον απαγορευμένο καρπό.

Τα υπόλοιπα είναι γνωστά. Ο καλός Θεός, που όμως η μελλογνωσία του, μια από τις κλασικές θεϊκές ιδιότητες, θα ‘πρεπε κανονικά να τον είχε προειδοποιήσει για όλα όσα θα συνέβαιναν, παραδόθηκε σε μια τρομερή όσο και γελοία έκρηξη οργής: Καταράστηκε τον Σατάν, τον άνθρωπο και τον κόσμο που ο ίδιος υποτίθεται ότι δημιούργησε, βάζοντάς τα κατά κάποιον τρόπο με τον ίδιο του τον εαυτό, όπως τα θυμωμένα παιδιά. Και δεν αρκέστηκε να πλήξει τους προπάτορές μας, αλλά καταράστηκε όλες τις μέλλουσες γενεές, που φυσικά ήσαν αμέτοχες του όποιου εγκλήματος των προγόνων τους. Οι χριστιανοί θεολόγοι βρίσκουν αυτό το πράγμα πολύ σοφό και δίκαιο, επειδή ακριβώς είναι τερατώδες, άνομο και παράλογο.

Έπειτα ο Ιεχωβάς θυμήθηκε ότι δεν είναι μόνο θεός της εκδίκησης και της οργής, αλλά και θεός της αγάπης και, αφού βασάνισε μερικά δισεκατομμύρια φτωχά ανθρώπινα πλάσματα και τα καταδίκασε στην αιώνια κόλαση, λυπήθηκε τους υπόλοιπους και, για να τους σώσει, για να συμβιβάσει την αιώνια και θεία αγάπη του με την εξίσου αιώνια και θεία οργή του που τον έκανε πάντα να διψάει για θύματα και αίμα, έστειλε στον κόσμο σαν εξιλαστήριο θύμα τον μοναδικό γιο του, προορισμένο δήθεν να σκοτωθεί από τους ανθρώπους.

Αυτό είναι το εκπληκτικό μυστήριο της «Λύτρωσης» στο οποίο στηρίζονται όλες οι χριστιανικές δοξασίες. Και να΄χε τουλάχιστον όντως λυτρώσει τον κόσμο αυτός ο θείος σωτήρας! Όμως όχι. Στον παράδεισο που υποσχέθηκε ο Χριστός είναι γνωστό και ρητά διατυπωμένο, ότι θα υπάρχουν ελάχιστοι εκλεκτοί. Οι υπόλοιποι, η τεράστια πλειονότητα των παρόντων και μελλουσών γενεών, είναι αιώνια καταδικασμένοι στο πυρ το εξώτερον.

Στο αναμεταξύ, για να μας παρηγορήσει ο πάντα δίκαιος και πανάγαθος Θεός, παραδίδει τον κόσμο στην διακυβέρνηση των Ναπολεόντων Γ, των Γουλιέλμων Α, των Φερδινάνδων της Αυστρίας και των Αλεξάνδρων πασών των Ρωσιών. Τέτοια είναι τα παραμύθια που σερβίρονται και τα τερατώδη δόγματα που διδάσκονται ακόμα και σήμερα στα σχολεία της Ευρώπης, με ρητή εντολή των κυβερνήσεων. Και αυτό ονομάζεται μόρφωση των λαών! Δεν είναι ολοφάνερο ότι όλες οι κυβερνήσεις δηλητηριάζουν συστηματικά και αποκτηνώνουν εσκεμμένα τις λαϊκές μάζες;

Αυτά τα ποταπά και εγκληματικά μέσα χρησιμοποιούν για να διαιωνίσουν την σκλαβιά των λαών, για να μπορούν πιο εύκολα να νέμονται τα προϊόντα του ιδρώτα τους. Τί βαρύτητα έχουν τα εγκλήματα όλων των δολοφόνων της υφηλίου μπροστά σε αυτό το συνεχές έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, που διαπράττεται καθημερινά και απροκάλυπτα σε όλη την έκταση του πολιτισμένου κόσμου από αυτούς που έχουν το θράσος να αυτοαποκαλούνται κηδεμόνες και πατέρες των λαών;

Και όμως, στο παραμύθι του προπατορικού αμαρτήματος, ο Θεός δικαίωσε τον Σατάν, αναγνώρισε ότι εκείνος δεν είχε εξαπατήσει τον Αδάμ και την Εύα όταν υποσχόταν την Επιστήμη και την Ελευθερία σαν ανταμοιβή για την πράξη ανυπακοής που τους ώθησε να διαπράξουν. Αμέσως μόλις έφαγαν τον απαγορευμένο καρπό, ο Θεός είπε στον εαυτό του, σύμφωνα τουλάχιστον με την Βίβλο: «Ιδού, έγινε ο Αδάμ όμοιος με εμάς ως προς την γνώση του καλού και του κακού. Και τώρα ας φροντίσουμε να μην απλώσει το χέρι του και πιάσει τον καρπό της ζωής και φάει και ζήσει αιωνίως».

Ας αφήσουμε τώρα το φανταστικό μέρος αυτού του παραμυθιού και ας εξετάσουμε το πραγματικό νόημά του, που άλλωστε είναι ολοφάνερο. Ο άνθρωπος χειραφετήθηκε, έπαψε να είναι ζώο και έγινε άνθρωπος, άρχισε την Ιστορία του και την ειδικά ανθρώπινη ανάπτυξή του με μια πράξη ανυπακοής και επιστήμης, δηλαδή με την ΕΞΕΓΕΡΣΗ και την ΣΚΕΨΗ...

[...] Είναι ολοφάνερο ότι το τρομερό αυτό και ανεξήγητο μυστήριο του Ιεχωβά στηρίζεται στον παραλογισμό, επειδή ακριβώς μόνο το παράλογο δεν επιτρέπει να του δοθεί καμμία εξήγηση. Είναι ολοφάνερο ότι όποιος το χρειάζεται για να ζήσει και να ευτυχίσει, πρέπει να αποκηρύξει την λογική του και να επιστρέψει, αν το μπορεί, στην αφελή, τυφλή και ηλίθια πίστη. Πρέπει να επαναλάβει μαζί με τον Τερτυλλιανό και όλους τους πραγματικούς πιστούς τα λόγια που συνοψίζουν την πεμπτουσία της θεολογίας: «CREDO QUIA ABSURDUM!» (ΠΙΣΤΕΥΩ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΛΟΓΟ!). Τότε σταματάει κάθε συζήτηση και απομένει η επική ηλιθιότητα της πίστης. Όμως αμέσως τίθεται ένα άλλο ερώτημα: Πώς μπορεί να γεννηθεί σε έναν έξυπνο και μορφωμένο άνθρωπο η ανάγκη να πιστέψει σε τέτοια πράγματα;...

Πηγή: «Θεός και κράτος» του Μιχαήλ Μπακούνιν (dikaiopolis.pblogs.gr)